

komme i Betragtning ved Fradrag i Renten. Under Hensyn til, at det Bidrag, der udbetales i Henhold til Forsorgslovens Afsnit III, er en Erstatning for manglende Overholdelse af Bidragspligt fra vedkommende Barnefader eller Ægteemand, eller ydes i Anledning af Mandens Død, vil Ministeriet finde det rimeligt at anvende Regelen i § 41, Stk. 3, Nr. 5, ogsaa paa de her omhandlede Tilfælde, saaledes at Bidraget medregnes til den enlige Rentenyders Indtægt med Halvdelen. Som en naturlig Konsekvens heraf bør denne Regel anvendes ogsaa paa de Bidrag, en Rentenyder modtager til sine Børn i Henhold til Overøvrighedsresolution m. v., og man foreslaar derfor, at saavel disse Bidrag som Bidrag, der udbetales en Rentenyder i Henhold til Forsorgslovens Afsnit III, kun med Halvdelen medregnes til den enlige Rentenyders Indtægt ved Rentens Beregning.

Til § 13.

Til Stk. 1. Det har i Praksis vist sig, at et ikke helt ringe Antal Sager om Refusionsforhold vedrørende ganske kortvarige Anstaltsophold m. v. forelægges Direktoratet for Sygekassevæsenet, hvilket forvolder et i Forhold til det ringe Refusionsbeløb uforholdsmæssigt stort administrativt Besvær. Den foreslaaede Ændring tilsigter alene en Lettelse i Administrationen og vil ikke medføre noget Indgreb af Betydning i det Princip, som Lovbestemmelsen er Udtryk for, idet det formentlig maa anses for urimeligt at indeholde Renten for saa kortvarige Ophold. Da Renten for Indlæggelsesmaanedene normalt vil være udbetalt ved Anbringelsen, har man fra Bestemmelsen undtaget Anbringelser, der ikke strækker sig udover Indlæggelsesmaanedene og den følgende Maaned.

Til Stk. 2. Ifølge Folkeforsikringslovens § 53, Stk. 5, skal — naar de i Paragraffen i øvrigt omtalte Refusionskrav er fyldestgjort eller ikke foreligger — den Pengehjælp, som Sygekassen maatte have ydet en Rentenyder i Tiden imellem den Dag, hvorfra Renten beregnes, og Anvisningsdagen, saa vidt muligt godtgøres Sygekassen, for saa vidt og i det Omfang den overstiger det Beløb af 1 Kr. pr. Dag, som Invalidrentenyderen i Medfør af Lovens § 18, Stk. 1, Nr. 3, er berettiget til at oppebære. Under Henviisning hertil har der for Ministeriet været forelagt Spørgsmaal om, hvorvidt en Kommune i Lighed med Sygekasserne har Krav paa Godtgørelse for Hjælp, ydet som fortsat Sygekassehjælp. Ministeriet har maattet besvare Forespørgslen derhen,

at saadan Hjælp ikke kan indeholdes i Renten eller paa anden Maade kræves erstattet, idet Beløbet er ydet som Særhjælp, jfr. Lov om offentlig Forsorg § 291, og idet fortsat Sygekassehjælp ikke er nævnt i Bestemmelsen i § 53, Stk. 3.

Det vil imidlertid være i Overensstemmelse med Sociallovgivningens Bestræbelser for at undgaa Dobbeltforsørgelse, at den Pengehjælp, som maatte være udbetalt i Medfør af Bestemmelsen i Lov om offentlig Forsorg § 241, inddrages under Refusionen paa samme Maade som Pengehjælp fra Sygekassen, og Ministeriet har derfor anset det for rimeligt at foreslaa en hertil sigtende Ændring.

Til § 14.

I Lighed med den Ordning, der var gældende i Henhold til § 13, Stk. 2, i Lov om Aldersrente af 1. Juli 1927, er Socialministeren ved Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 2, bemyndiget til for Ophold paa Kommunernes Alderdomshjem at approbere Takster, der lægges til Grund ved Beregning af Refusion.

Ministeriet har før Socialreformens Ikrafttræden indtaget det Standpunkt, at der ikke har kunnet fastsættes Aldersrente-Refusionstakster for Ophold paa private Alderdomshjem, da Loven kun indeholdt udtrykkelig Hjemmel til Fastsættelse af saadanne Takster for Ophold paa Kommunernes Alderdomshjem, og da Kommunerne ikke kunde have et saadant Indseende med et privat Alderdomshjems Økonomi, at der vilde være absolut Sikkerhed for, at de forøgede Udgifter til Aldersrente for Staten og andre Kommuner, der vilde blive Følgen af Fastsættelse af Aldersrente-Refusionstakster som gældende for private Alderdomshjem, alene vilde medgaa til Forbedring af de paa-gældende Aldersrentenyderes Kaar.

I Overensstemmelse med den før Socialreformens gældende Ordning og under Hensyn til, at Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 2, ligesom Aldersrentelovens § 13, Stk. 2, kun omtaler *Kommunernes* Alderdomshjem, har Ministeriet derfor i en Skrivelse af 4. Juni 1934 udtalt, at der ikke efter Folkeforsikringslovens § 54, Stk. 2, var Hjemmel til Fastsættelse af Aldersrente-Refusionstakster for Ophold paa et privat Alderdomshjem.

Det er imidlertid senere overfor Ministeriet gjort gældende, at den i Forsorgslovens § 34, Stk. 3, anviste Ordning for de mindre Kommuner til at slutte Overenskomst angaaende Benyttelsen af private Alderdomshjem for de i Kommunen boende Aldersrentenydere, der ikke kan bo for sig